YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

25 päivänä maaliskuuta 1999 *

Asiassa C-65/99 P(R), jossa

Claude Willeme, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan asianajajat G. Vandersander ja L. Levi, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Fiduciaire Myson SARL, 30 rue de Cessange,

valittajana,

vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-211/98 R, Willeme vastaan komissio, 10.2.1999 antaman määräyksen (Kok. H. 1999, s. II-57) kumoamista ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitettyjen vaatimusten käsittelemistä,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen pääneuvonantaja G. Valsesia ja oikeudellinen neuvonantaja J. Currall, prosessiosoite Luxemburgissa

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaaja ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI,

kuultuaan julkisasiamies P. Léger'tä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Willeme on yhteisöjen tuomioistuimeen 25.2.1999 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 50 artiklan toisen kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-211/98 R, Willeme vastaan komissio, 10.2.1999 antamaan määräykseen (Kok. H. 1999, s. II-57; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi valittajan vaatimuksen lykätä nimittävän viranomaisen 16.12.1998 tekemän päätöksen täytäntöönpanoa; tämä päätös koski valittajan välitöntä virantoimituksesta pidättämistä ja sellaisen määrän pidättämistä, joka vastasi puolta valittajan peruspalkasta (jäljempänä riidanalainen päätös).

2 Komissio on esittänyt kirjalliset huomautuksensa yhteisöjen tuomioistuimeen 9.3.1999 jättämällään asiakirjalla.

Asiaan sovellettavat säännökset, tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

3 Säännökset ja riita-asian syntyyn johtaneet tosiseikat on esitetty valituksenalaisessa määräyksessä seuraavasti:

" 1 Euroopan yhteisöjen henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 88 artiklan 1—4 kohdassa säädetään seuraavaa:

'Jos nimittävä viranomainen katsoo virkamiehen tehneen vakavan virheen, se voi pidättää hänet virantoimituksesta välittömästi riippumatta siitä, onko kyse virkavelvollisuuksien vai lain rikkomisesta.

Virantoimituksesta pidättämistä koskevassa päätöksessä on täsmennettävä, onko asianomaisella virkamiehellä oikeus saada palkkansa virantoimituksesta pidättämisen ajan, tai siinä on määriteltävä, miten suuri osuus palkasta pidätetään; pidätetty osuus saa olla enintään puolet virkamiehen peruspalkasta.

Virantoimituksesta pidätettyä virkamiestä koskeva lopullinen päätös on tehtävä neljän kuukauden kuluessa virantoimituksesta pidättämistä koskevan päätöksen voimaantulosta. Jos päätöstä ei ole tehty neljän kuukauden määräajan päätyttyä, asianomainen virkamies saa jälleen palkkansa kokonaisuudessaan.

Jos virkamiehelle ei määrätä mitään kurinpitoseuraamusta tai seuraamukseksi on määrätty ainoastaan kirjallinen huomautus, varoitus tai ikälisien kertymisen väliaikainen keskeyttäminen tai jos asiassa ei ole tehty päätöstä edellisessä kohdassa säädetyssä määräajassa, virkamiehellä on oikeus saada takaisin palkastaan pidätetyt määrät.'

2 Kantaja on palkkaluokan A 3 virkamies, ulkoisen turvallisuuden yksikön päällikkö komission turvallisuustoimistossa, ja hänen virkatehtäviinsä kuuluu myös toimia turvallisuustoimiston johtajan avustajana.

3 Petostentorjunnan koordinointiosaston (jäljempänä koordinointiosasto) tekemän tutkimuksen aikana asiassa 'Consultancy and temporary staff contracts/ ECHO' havaittiin, että kantajan aviopuoliso oli työskennellyt luxemburgilaisessa Perry Lux Informatic -yhtiössä 1.1.1994—31.12.1994. Tämä havainto tehtiin kyseisen yrityksen tiloissa maalis- ja toukokuussa 1998 tehtyjen tarkastusten yhteydessä.

4 Koordinointiosasto pyrki tämän jälkeen selvittämään, missä olosuhteissa tämä työsopimus oli tehty ja täytäntöönpantu pitäen silmällä erityisesti sen mahdollisia yhteyksiä tutkimuksen kohteena olevaan tapaukseen.

5 Koordinointiosaston edustajat kuulivat Willemeä ja hänen aviopuolisoaan asiasta 7.10.1998.

6 Näiden keskustelujen yhteydessä kantajan aviopuoliso vahvisti, että hänet oli otettu työhön Perry Lux Informaticiin vuodeksi 1994 kuuden kuukauden koeajalla suorittamaan teknis-hallinnollisena avustajana juridiikkaan liittyviä tehtäviä humanitaarisen toiminnan alalla. Hän ilmoitti myös lopettaneensa työsuhteen koeajan päätyttyä 30.6.1994.

7 Koordinointiosasto kuuli 8.10.1998 Desmet'tä, jonka alaisuudessa Perry Lux Informaticin työntekijät suorittivat tehtäviään komission lukuun ECHO-sopimuksen yhteydessä. Desmet totesi, että kantajan aviopuoliso oli työskennellyt tammikuun 1994 kaksi ensimmäistä viikkoa siinä budjettiyksikössä, josta Desmet vastasi.

8 Koordinointiosaston 4.12.1998 päivätyn, tutkimusta koskeneen selvityksen loppupäätelmissä todettiin osoitetun, että

'3.1 — —

— [valittajan aviopuoliso] osallistui työntekoon ulkoisessa ECHOon kuuluvassa budjettiyksikössä erään niistä tutkittavana olevista riidanalaisista sopimuksista yhteydessä, jotka mainitaan tutkimuksen kohdetta koskevassa viitteessä, kahden viikon ajan vuoden 1994 alussa.

— Perry Lux Informatic maksoi [valittajan aviopuolisolle] kuukausittain 97 500 BEF:n suuruisen summan aina sopimuksen mukaisen kuuden kuukauden koeajan loppuun asti.

— —

3.2. Se, että Perry Lux Informatic asetti [valittajan aviopuolison] työskentelemään komissiossa, voi tulla tutkittavaksi, jotta voidaan arvioida, onko Willeme noudattanut henkilökohtaisia virkavelvollisuuksiaan henkilöstösääntöjen eri määräysten suhteen.'

9 Kyseinen tutkimuksesta tehty selvitys annettiin tiedoksi komission henkilöstöja hallintoasioista vastaavan pääosaston (PO IX) pääjohtaja Smidtille petostentorjunnan koordinointiyksikön tutkimuksista 14.7.1998 tehdyn komission päätöksen C (1998) 2049/5 21 artiklan mukaisesti.

10 PO IX:n pääjohtaja ilmoitti kantajalle 16.12.1998 päivätyssä kirjeessään, että koordinointiosastolta saamiensa tietojen perusteella hän oli päättänyt aloittaa kurinpitomenettelyn tätä kohtaan. Tässä kirjeessä todetaan seuraavaa:

'Teitä vastaan esitetyt väitteet koskevat tässä vaiheessa henkilöstösääntöjen mukaisten velvollisuuksienne rikkomista, erityisesti riippumattomuus- ja lojaliteettivelvoitteidenne sekä velvollisuuden pidättäytyä kaikesta sellaisesta toiminnasta, joka on yhteensopimaton virkamiehen tehtävien kanssa, rikkomista, sellaisina kuin näistä velvollisuuksista määrätään henkilöstösääntöjen 11—14 kohdassa.

Teitä vastaan esitettyjen väitteiden luonteen vuoksi olen päättänyt pidättää teidät virantoimituksesta sekä pidättää virantoimituksesta pidättämisen ajaksi palkastanne sellaisen määrän, joka vastaa puolta peruspalkastanne, henkilöstösääntöjen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti.'

11 Kyseisen kirjeen liitteenä oli 16.12.1998 päivätty [riidanalainen] päätös, jonka PO IX:n pääjohtaja oli nimittävänä viranomaisena tehnyt. Tämän päätöksen mukaan 'koordinointiosaston saamista tiedoista ilmenee, että [valittajan aviopuoliso] on saattanut saada kyseisen sopimuksen [valittajan] turvallisuustoimistossa hoitamien tehtävien takia'. Lisäksi 'Willemen väitetään rikkoneen henkilöstösääntöjen 11 artiklan ensimmäistä kohtaa, jossa säädetään, että virkamiehen on suoritettava tehtävänsä ja toimittava ainoastaan yhteisöjen edun mukaisesti, henkilöstösääntöjen 12 artiklan ensimmäistä kohtaa, jossa säädetään, että virkamiehen on pidättäydyttävä sellaisista teoista, jotka voisivat heikentää hänen asemaansa kohdistuvaa arvonantoa, sekä henkilöstösääntöjen 13 artiklaa, jonka mukaan, jos virkamiehen puoliso harjoittaa ammattitoimintaa, virkamiehen on ilmoitettava tästä toimielimensä nimittävälle viranomaiselle'. Lopuksi 'ottaen huomioon Willemeä vastaan esitetyt vakavat moitteet, hänet on pidätettävä virantoimituksesta väliaikaisesti sekä näin ollen pidätettävä virantoimituksesta ja hänen palkastaan on vähennettävä määrä, joka vastaa puolta hänen peruspalkastaan, virantoimituksesta pidättämisen ajan henkilöstösääntöjen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti', ja näin ollen nimittävä viranomainen on päättänyt 'pidättää Willemen virantoimituksesta' ja 'pidättää hänen palkastaan määrän, joka vastaa puolta hänen peruspalkastaan' ([riidanalaisen] päätöksen 1 artikla). Tämä päätös astui voimaan välittömästi ([riidanalaisen] päätöksen 2 artikla)."

4 Valittaja teki yhtäältä 24.12.1998 riidanalaisesta päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun valituksen, jossa hän vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista ja aiheutuneen vahingon korvaamista ja toisaalta nosti henkilöstösääntöjen 91 artiklan 4 kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jolla oli sama kohde.

5 Valittaja jätti samana päivänä kirjaamoon rekisteröidyllä erillisellä asiakirjalla lisäksi välitoimihakemuksen, jossa hän vaati riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa lykättäväksi.

Valituksenalainen määräys

6 Valituksenalaisessa määräyksessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi välitoimia koskevan hakemuksen tutkittuaan valittajan esittämät väitteet, jotka koskivat vaatimuksen ilmeistä perusteltavuutta (fumus boni juris) sekä täytäntöönpanon lykkäämisen kiireellisyyttä.

7 Fumus boni jurisin osalta välitoimista päättävä tuomioistuin totesi aluksi, että henkilöstösääntöjen 88 artiklan nojalla nimittävä viranomainen voi pidättää virkamiehen virantoimituksesta siinä tapauksessa, että tämän katsotaan tehneen vakavan virheen. Valittaja väitti, että kyseistä 88 artiklaa oli rikottu, mutta välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi, että sen tehtävänä oli tutkia vain se, etteivät nimittävän viranomaisen väitteet valittajan virheistä olleet "selvästi perusteettomia" (valituksenalaisen määräyksen 29 ja 30 kohta).

8 Tukeutuen valittajan itsensä lausumiin ja koordinointiosaston kertomuksen sisältöön tosiseikkoja koskevilta osin, välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi, ettei nimittävä viranomainen ollut ensi näkemältä syyllistynyt ilmeiseen arviointivirheeseen todetessaan yhtäältä, että valittajan aviopuoliso oli saattanut saada sopimuksensa valittajan virka-aseman vuoksi, ja toisaalta päätellessään saamiensa tietojen perusteella, että valittaja oli rikkonut henkilöstösääntöjen 11 artiklan ensimmäisessä kohdassa ja 12 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädettyjä virkavelvollisuuksiaan (valituksenalaisen määräyksen 31 ja 32 kohta).

9 Tässä tilanteessa välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi, että nimittävällä viranomaisella oli oikeus todeta kyseiseen asiaan liittyviä olosuhteita kokonaisvaltaisesti arvioidessaan, että näiden vakavuusaste oikeutti valittajan virantoimituksesta pidättämiseen sekä osuuden pidätykseen palkasta henkilöstösääntöjen 88 artiklan nojalla (valituksenalaisen määräyksen 33 kohta).

10 Valituksenalaisen määräyksen mukaan valittaja ei ollut esittänyt yhtään sellaista seikkaa, jonka perusteella voitaisiin ensiarviolta todeta, että hänen puolustautumisoikeuksiaan olisi loukattu, koska henkilöstösääntöjen 88 artiklassa ei säädetä, että

virkamiestä olisi kuultava edeltä käsin, ottaen huomioon, että virantoimituksesta pidättämistä koskeva päätös on väliaikainen toimenpide, johon ryhtyminen edellyttää vakavaa virhettä koskevien väitteiden eikä asianmukaisesti toteen näytetyn virheen olemassaoloa (valituksenalaisen määräyksen 34 kohta).

11 Väitetyn kiireellisyyden osalta välitoimista päättänyt tuomioistuin tarkasteli erikseen yhtäältä palkan osittaisesta pidättämisestä aiheutunutta vahinkoa ja toisaalta sellaiseen urakehitykseen liittyvää vahinkoa, jota valittaja katsoi voivansa edellyttää, sekä aineetonta vahinkoa.

12 Mitä tulee palkan pidättämisestä aiheutuneeseen vahinkoon, välitoimista päättäneen tuomioistuimen toteamuksista ilmenee, että valittajan pidättämisen jälkeen saama palkka riitti valittajan ja hänen perheensä välttämättömistä tarpeista huolehtimiseen siihen asti, että hänen taloudellinen tilanteensa olisi selvitetty (valituksenalaisen määräyksen 37—41 kohta).

13 Muiden väitettyjen vahinkojen osalta välitoimista päättänyt tuomioistuin totesi, että ne olivat "nimittävän viranomaisen virkamiehen virantoimituksesta pidättämisestä henkilöstösääntöjen 88 artiklan nojalla tekemän päätöksen väistämätön ja välitön seuraus olettaen, että ne voidaan näyttää toteen". Tästä seuraa valituksenalaisen määräyksen mukaan, että henkilöstösääntöjen 88 artiklan nojalla tehdyn päätöksen täytäntöönpano voidaan määrätä lykättäväksi vain, jos välitoimista päättävä tuomioistuin toteaa, että tällaisten vahinkojen lisäksi tähän on olemassa vankka fumus boni juris ja että punnittaessa intressejä toimenpidettä hakevan intressit saavat etusijan, mikä ei tässä tapauksessa ole asianlaita, sillä "fumus boni jurista koskeva edellytys ei täyty" (valituksenalaisen määräyksen 42 kohta).

14 Valituksenalaisen määräyksen 43 kohdan mukaan on joka tapauksessa niin, että riidanalaisen päätöksen mahdollinen täytäntöönpanon lykkääminen ei voisi palauttaa ennalleen valittajan urakehitystä, valittajan tai hänen perheensä mainetta ja kunniaa sen enempää kuin jatkossa tapahtuva mahdollinen kyseisen päätöksen kumoaminen tai tapauksen mukaan toimivaltaisen viranomaisen kykenemättömyys esittää näyttöä, joka osoittaisi perustelluksi kurinpitomenettelyssä annettavan rangaistuksen.

15 Lopuksi välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi, ettei riidanalainen päätös itsessään estä valittajan ylentämistä turvallisuusosaston päälliköksi, vaan tätä vastaan käynnistetty kurinpitomenettely (valituksenalaisen määräyksen 44 kohta).

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

16 Valituksensa tueksi valittaja vetoaa virheelliseen menettelyyn sekä yhteisön oikeuden rikkomiseen, joka seuraisi siitä, ettei määräyksessä arvioitu välitoimia koskevan hakemuksen osatekijöitä tarkasteltaessa tosiseikkoja ja oikeussäännöksiä täsmällisesti, minkä hän väittää johtaneen lain väärään soveltamiseen.

Virheellinen menettely

17 Virheellistä menettelyä koskevan kanneperusteen osalta valittaja katsoo, että välitoimista päättäneellä tuomioistuimella ei ole oikeutta ratkaista asiaa kuulematta ensin asianosaisia.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 105 artiklan 1 kohdassa, jonka mukaan "hakemus annetaan tiedoksi vastapuolelle, joka voi presidentin asettamassa lyhyessä määräajassa esittää suullisia tai kirjallisia huomautuksia", ei anneta välitoimista päättävälle tuomioistuimelle oikeutta ratkaista asiaa kuulematta asianosaisia. Valittajan mukaan "[tämän säännöksen] merkitys liittyy ainoastaan [ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen] presidentin vastaajalle myöntämään oikeuteen esittää kirjallisia tai suullisia huomautuksia".

19 Vastaaja esittää, että suullinen käsittely on EY:n tuomioistuimen perussäännön 18 artiklan mukaan prosessioikeuden yleinen oikeusperiaate, ja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin olisi pitänyt ainakin ensin kääntyä asianosaisten puoleen, vastaavasti kuin yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 120 artiklassa tarkoitetusta menettelystä säädetään.

20 Komissio vastaa, että niin ensimmäisen oikeusasteen kuin yhteisöjen tuomioistuimenkin työjärjestyksessä annetaan joko nimenomaisesti tai implisiittisesti mahdollisuus ratkaista asia ilman suullista käsittelyä. Se viittaa erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 105 artiklan 2 kohdan toiseen virkkeeseen ja 111 artiklaan.

Yhteisön oikeuden rikkominen

21 Valittaja väittää, että yhteisön oikeutta on rikottu arvioitaessa yhtäältä fumus boni jurista sekä toisaalta kiireellisyyttä.

Fumus boni juris

22 Ilmeisen perusteltavuuden eli fumus boni jurisin osalta valittaja myöntää, ettei hän ollut tehnyt henkilöstösääntöjen 13 artiklan mukaista ilmoitusta, mutta korostaa useita seikkoja: hänen aviopuolisonsa työsopimus kuuluu tämän yksityiselämän alueelle, jota suojataan Euroopan unionista tehdyn sopimuksen F artiklan 2 kohdassa, valittaja ei ollut syyllistynyt millään tavoin virheellisen ilmoituksen tekemiseen, eikä hänellä ollut tässä suhteessa minkäänlaista erityisintressiä; kirjaimellisen tulkinnan sijasta 13 artiklaa olisi tulkittava sen tavoitteen mukaisesti, joka on varmistaa virkamiesten itsenäisyys ja lojaalisuus työnantajana olevaa toimielintä kohtaan. Tarkentaen joitakin tapauksen tosiseikkojen erityispiirteitä valittaja toteaa lopuksi, ettei 13 artiklan rikkomisella voida vielä sellaisenaan perustella vakavaa virhettä koskevaa väitettä siten, että riidanalainen päätös voitaisiin tehdä välittömästi.

23 Komissio muistuttaa, että henkilöstösääntöjen 13 artiklaa on tulkittava samoin kuin sen 12 artiklaa, jolla virkamies velvoitetaan ilmoittamaan kaikki harjoittamansa viranhoitoon kuulumaton toiminta. Komission mukaan jo pelkkä tällaisen viranhoitoon kuulumattoman toiminnan ilmoittamatta jättäminen on virkavelvollisuuksien vastaista (asia T-74/96, Tzoanos v. komissio, tuomio 19.3.1998, Kok. H. 1998,

s. I-A-129 ja II-343, 66 kohta). Väite, jonka mukaan puolison ammattitoiminta kuuluu yksityiselämän piiriin, johtaisi siihen, että 13 artikla menettäisi merkityksensä. Joka tapauksessa riidanalaisessa päätöksessä ei viitata 13 artiklaan yksin vaan yhdessä henkilöstösääntöjen 11 ja 12 artiklan kanssa, sillä puolison toiminnan ilmoittamatta jättäminen saattaa täyttää virka-aseman väärinkäytön tunnusmerkit.

24 Valittaja väittää, että henkilöstösääntöjen 11 artiklan ensimmäisellä kohdalla ja 12 artiklan ensimmäisellä kohdalla ei ole yhteyttä tapauksen tosiseikkoihin, koska hänen puolisonsa ei ollut saanut sopimusta valittajan virka-aseman takia. Hän painottaa tältä osin, että koordinointiosaston kertomuksessa ei väitetä hänen syyllistyneen virkavirheisiin eikä siinä ole osoitettu minkäänlaista yhteyttä hänen toimintansa ja hänen puolisonsa tekemän sopimuksen välillä vaan siinä ehdotetaan vain jatkotutkimuksia näiden näkökohtien osalta.

25 Valituksenalaisen määräyksen 33 kohdassa esitetyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin päätelmässä siis arvioidaan valittajan mukaan tosiseikkoja virheellisesti, mikä merkitsee siten oikeudellista virhettä siltä osin kuin tällä arvioinnilla voitaisiin perustella henkilöstösääntöjen 88 artiklan soveltaminen.

26 Lisäksi välitoimista päättäneen tuomioistuimen väitetään pidättäytyneen perusteettomasti tutkimasta, voitiinko pitää ensiarviolta perusteltuina valittajan kumoamiskanteensa tueksi esittämiä kanneperusteita, joita olivat riidanalaisen päätöksen perustelujen puuttuminen, valittajan puolustautumisoikeuksien loukkaaminen, riidanalaisen päätöksen suhteettomuus valittajan tekoihin nähden ja se, ettei yksikön etu edellyttänyt valittajan välitöntä virantoimituksesta pidättämistä ottaen huomioon valittajan aikaisemman toiminnan.

27 Valittajan mukaan häntä ei voida syyttää mistään vakavasta virheestä siitä syystä, ettei henkilöstösääntöjen 13 artiklan rikkomista voida rinnastaa tällaiseen. Olisi pitänyt osoittaa, että häntä kohtaan esitetyt syytökset olivat niin vakavia, että ne vaarantsivat hänen tehtäviensä hoidon ja aiheuttivat yksikölle vaaraa. Lisäksi puolta palkkaa vastaavan summan pidättämisestä olisi voitu päättää vain, jos väitetyt seikat olisivat olleet niin vakavia, että niiden perusteella virkamies olisi voitu erottaa.

28 Lopuksi valittaja katsoo, että vaikka fumus boni jurisin arvioinnin yhteydessä voitaisiin päätyä hylkäämään valitus, tämä arviointi johtaisi tavallaan hänen tuomitsemiseensa etukäteen sekä riidanalaisen päätöksen aineelliseen kumoamiseen että myöhemmin mahdollisesti määrättävään kurinpitorangaistukseen.

29 Komissio muistuttaa, että itse riidanalainen päätöskin on luonteeltaan väliaikainen, ja se perustuu väitteisiin eikä toteennäytettyihin seikkoihin. Välitoimista päättänyt tuomioistuin olisi siis aivan oikein pohtinut, olivatko väitteet valittajan virkavelvollisuuksien laiminlyönnistä selvästi perusteettomia.

30 Komissio esittää, että virantoimituksesta pidättämisen on perustuttava vakaviin väitteisiin erityisesti silloin, kun siihen liittyy suurin mahdollinen palkan pidätys, mutta valituksenalaisessa määräyksessä vahvistetaan, ettei ole syytä uskoa, etteivätkö väitteet olisi olleet vakavia. Se muistuttaa tässä yhteydessä, että valittaja on korkea-arvoinen virkamies, jonka tehtävänä on erityisesti osaltaan varmistaa se, että muut henkilöt noudattavat velvollisuuksiaan.

31 Valittaja katsoo lopuksi, että hänen puolustautumisoikeuksiaan on loukattu selvästi, koska häntä ei kuultu ennen henkilöstösääntöjen 88 artiklan nojalla tehtyä riidanalaista päätöstä, ottaen erityisesti huomioon sen, ettei mikään pakottanut komissiota ryhtymään toimenpiteisiin näin ripeästi.

32 Tältä osin komissio toteaa, ettei nimittävä viranomainen ole velvollinen kuulemaan asianosaista ennen virantoimituksesta pidättämistä, joka ei ole kurinpitorangaistus, koskevan toimenpiteen toteuttamista.

Kiireellisyys

33 Kiireellisyyden osalta valittaja esittää aluksi yleisluonteisesti herkkää taloudellista tilannettaan.

34 Väitetyn aineettoman vahingon osalta valittaja toteaa, että määrittelemällä valituksenalaisen määräyksen 42 kohdassa tämän vahingon riidanalaisen päätöksen "väistämättömäksi ja välittömäksi seuraukseksi" välitoimista päättävä tuomioistuin oli tehnyt mahdottomaksi turvautumisen välitoimimenettelyyn, jolla pyritään lykkäämään henkilöstösäännön 88 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla tehdyn virantoimituksesta pidättämistä koskevan päätöksen täytäntöönpanoa, ja oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin loukattiin tällä tavoin.

35 Valittaja katsoo myös, että valituksenalaisen määräyksen 42 kohdassa on oikeudellinen virhe siksi, että siinä liitetään kiireellisyyden edellytys vankan fumus boni jurisin olemassaoloon sekä siihen, että punnittaessa etujen intressejä asetetaan toimenpiteen hakijan intressit etusijalle. Jos kiireellisyys asetetaan riippumaan fumus boni jurisista, sovelletaan virheellisesti välitoimihakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, joilla kaikilla on oma sisältönsä ja tarkoituksensa.

36 Valittaja väittää vielä, että toisin kuin valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa todetaan, riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa lykkäämällä annettaisiin selvästi ymmärtää, ettei välitoimihakemusta ole jätetty ilman näkyvää perustetta, ja näin voitaisiin välttää valittajan ja hänen perheensä aliarvostaminen kolmansien silmissä.

37 Lopuksi valittaja arvostelee valituksenalaisen määräyksen 44 kohtaa väittäen, että tällä hetkellä vahinko kiistattomasti johtuu riidanalaisesta päätöksestä, joka sellaisenaan aiheuttaa vaikutuksia riippumatta mahdollisista myöhemmistä, kurinpitoseuraamuksia koskevista päätöksistä, varsinkin jos kurinpitomenettelyssä ei rangaista tai annetaan vain vähäinen rangaistus.

38 Komissio esittää pääasiassa kolme huomautusta näistä väitteistä, jotka koskevat välitoimista päättävän tuomioistuimen suorittamaa kiireellisyyden arviointia.

39 Aluksi komissio esittää kysymyksen, voidaanko valituksessa ja jopa välitoimimenettelyä koskevassa valituksessa vaatia, että toimivaltainen tuomioistuin tutkii vahingon suuruutta koskevan tosiasiakysymyksen.

40 Sitten se väittää, että valittaja vääristelee välitoimista päättäneen tuomioistuimen päättelyä, sellaisena kuin se ilmenee valituksenalaisen määräyksen 42 kohdasta. Komission mukaan välitoimista päättänyt tuomioistuin tarkasteli yhdessä fumus boni jurista ja kiireellisyyttä tutkiakseen erityisesti, mille intressille annetaan etusija intressejä vertailtaessa, mikä voi aivan hyvin sisältää arvioinnin — ylimalkaisenkin — siitä, mihin lopputulokseen pääasian ratkaisussa todennäköisesti päädytään.

41 Lopuksi, valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa esitetyistä arvioinneista komissio katsoo, että välitoimista päättänyt tuomioistuin vain totesi paikkansapitävän tosiasian huomauttaessaan, että oletettu valittajan urakehitykselle aiheutunut vahinko johtui kurinpitomenettelystä eikä palkan osuuden pidättämistä koskevasta päätöksestä. Tältä osin komissio väittää, että nimittävä viranomainen voisi mahdollisesti jättää ehdokkaan kyseisen viran haun ulkopuolelle vain kurinpitomenettelyn olemassaolon perusteella.

42 Komissio huomauttaa lopuksi, että vaikka näin ei olisikaan ja oletettaisiin, että valituksenalaisesta määräyksestä löytyisikin arvosteltavaa, on kyseinen määräys silti vahvistettava, jos se osoittautuu perustelluksi muista syistä. Se katsoo, että tämä olisi tilanne erityisesti kiireellisyyden arvioinnin osalta.

43 Koska asianosaisten kirjalliset huomautukset sisältävät kaikki tarpeelliset tiedot valituksen ratkaisemiseksi, asianosaisia ei ole tarpeen kuulla suullisten selitysten osalta.

Arviointi

44 On aluksi muistutettava, että perustamissopimuksen 168 a artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan mukaan muutosta voidaan hakea oikeuskysymyksiä koskevilta osin, ja valituksen on perustuttava valitusperusteisiin, jotka koskevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen puuttuvaa toimivaltaa, sellaista virheellistä menettelyä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, josta aiheutuu haittaa valittajan intresseille, tai sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta.

45 Näitä määräyksiä sovelletaan myös EY:n tuomioistuimen perussäännön 50 artiklan toisen kohdan mukaisesti tehtyihin valituksiin (asia C-149/95 P(R), komissio v. Atlantic Container Line ym., määräys 19.7.1995, Kok. 1995, s. I-2165, 18 kohta ja asia C-268/96 P(R), SCK ja FNK v. komissio, määräys 14.10.1996, Kok. 1996, s. I-4971, 44 kohta).

46 Lisäksi yhteisöjen tuomioistuimella ei pääasiallisesti ole toimivaltaa tutkia sitä näyttöä, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ottanut huomioon tosiseikkoja koskevassa toteamuksessaan tai arvioinnissaan (asia C-159/98 P(R), Alankomaiden Antillit v. komissio, määräys 25.6.1998, Kok. 1998, s. I-4147, 68 kohta).

Väitetty virheellinen menettely

47 Ensimmäisen valitusperusteen osalta, joka koskee virheellistä menettelyä, on heti todettava, että se, onko tarpeen kuulla asianosaisia niiden suullisten selitysten osalta, kuuluu välitoimista päättävän tuomioistuimen harkintavaltaan tämän tutkiessa välitoimia koskevaa hakemusta (asia C-393/96 P(R), Antonissen v. neuvosto ja komissio, määräys 29.1.1997, Kok. 1997, s. I-441, 22 kohta).

48 Tässä tapauksessa valituksenalaisen määräyksen 16 kohdasta ilmenee nimenomaisesti, että välitoimista päättänyt tuomioistuin katsoi, että sillä oli käytettävissään kaikki tarpeelliset tiedot voidakseen ratkaista välitoimia koskevan hakemuksen ilman, että oli tarpeen kuulla asianosaisia tätä ennen niiden suullisten selitysten osalta.

49 Valittaja ei voi tehokkaasti vedota EY:n tuomioistuimen perussäännön 18 artiklan ensimmäiseen kohtaan, jonka mukaan "käsittely yhteisön tuomioistuimessa jakaantuu kirjalliseen ja suulliseen käsittelyyn".

50 Kyseisen perussäännön 36 artiklan ensimmäisessä kohdassa, jota sovelletaan myös käsittelyyn ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kyseisen perussäännön 46 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, määrätäänkin, että tuomioistuimen presidentti voi ratkaista asian "yksinkertaisessa menettelyssä, jossa voidaan tarpeellisessa määrin poiketa eräistä tämän perussäännön määräyksistä ja josta määrätään työjärjestyksessä" muun muassa tutkiessaan vaatimuksia, jotka koskevat täytäntöönpanon lykkäämistä perustamissopimuksen 185 artiklan mukaisesti.

51 Tässä yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 105 artiklan 1 kohdassa on välitoimista päättävälle tuomioistuimelle annettu mahdollisuus asettaa määräaika "vastapuolelle, joka voi — — esittää suullisia tai kirjallisia huomautuksia".

52 Edellä mainituista määräyksistä johtuu, että välitoimista päättänyt tuomioistuin saattoi ratkaista asian kuulematta asianosaisia tätä ennen.

53 Lopuksi on todettava, että tällaista päätelmää tukee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 105 artiklan 2 kohdan toinen alakohta, jonka mukaan sen presidentti voi hyväksyä välitoimia koskevan hakemuksen jo ennen kuin vastapuoli on esittänyt huomautuksensa.

54 Tämä valitusperuste on siis hylättävä.

Yhteisön oikeuden rikkominen

55 Aluksi on tarkasteltava valitusperusteita, joka koskevat välitoimista päättäneen tuomioistuimen suorittamaa kiireellisyyden arviointia, tutkimalla ensin aiheutuneita rahallisia menetyksiä, sitten valittajan urakehitykselle aiheutunutta vahinkoa ja lopuksi aiheutunutta aineetonta vahinkoa siten kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ottanut ne huomioon.

56 Mitä tulee ensinnäkin valittajan viittaamiin rahallisiin menetyksiin, jotka johtuvat puolta palkasta vastaavan summan pidättämisestä, välitoimista päättäneen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevista toteamuksista käy ilmi, että valittaja saa tämän pidätyksen jälkeenkin palkkaa summan, jonka pitäisi normaalisti riittää kattamaan kaikki hänen ja hänen perheensä välttämättömien tarpeiden tyydyttämisestä aiheutuvat menot aina siihen asti, kunnes hänen taloudellinen tilanteensa ratkaistaan henkilöstösääntöjen mukaisesti.

57 Tämän määräyksen 44—46 kohdassa mainituista syistä näitä valittajan taloudellista tilannetta koskevia toteamuksia ei voida kyseenalaistaa valituksen yhteydessä.

58 Mitä sitten tulee valittajan urakehitykselle aiheutuneeseen vahinkoon, tämän määräyksen 37 kohdassa mainituissa valittajan huomautuksissa ei kyseenalaisteta välitoimista päättäneen tuomarin arviointia, sellaisena kuin se on esitetty valituksenalaisen määräyksen 44 kohdassa, jonka mukaan mahdollisen vahingon syy on valittajaa vastaan käynnistetty kurinpitomenettely eikä riidanalainen päätös.

59 Välitoimista päättänyt tuomioistuin on siis aivan oikein todennut pääasiallisesti, että riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkääminen ei hyvittäisi valittajan urakehitykselle aiheutunutta vahinkoa.

60 Lopuksi aineettoman vahingon osalta, johon valittaja vetoaa ja joka perustuu riidanalaisen päätöksen vaikutuksiin sekä komission hänestä saamaan kuvaan että hänen aviopuolisoonsa ja poikaansa, on todettava ensinnäkin, kuten välitoimista päättänyt tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 42 kohdassa katsonut, että kyseessä on pääasiallisesti riidanalaisen päätöksen väistämätön ja välitön seuraus.

61 Toiseksi, kuten valituksenalaisen määräyksen 43 kohdasta ilmenee, välitoimista päättänyt tuomioistuin ei pitänyt mahdottomana, että lykkäämällä riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa voitaisiin korvata tällainen aineeton vahinko. Se kuitenkin totesi, ettei tällaisella lykkäyksellä tätä vahinkoa voitaisi korjata enempää kuin pääasian käsittelyn päätteeksi annettavalla tuomiollakaan.

62 Näissä olosuhteissa välitoimista päättänyt tuomioistuin saattoi todeta perustellusti aineettoman vahingon osalta, että kiireellisyyttä koskeva edellytys ei täyttynyt, sillä välitoimimenettelyn tavoitteena ei ole varmistaa vahingon korvaamista vaan pääasiassa annettavan tuomion täysi tehokkuus. Jotta viimeksi mainittuun päämäärään päästäisiin, haettujen toimenpiteiden on oltava kiireellisiä siten, että kantajan etuja koskevan vakavan ja korjaamattoman vahingon välttämiseksi välitoimista määrääminen ja välitoimilla aikaansaatavat vaikutukset ovat tarpeen jo ennen kuin pääasiassa annetaan ratkaisu (em. asia Antonissen v. neuvosto ja komissio, määräyksen 27 kohta).

63 Koska valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa esitetyillä toteamuksilla voidaan tukea erikseen ja riippumatta fumus boni jurisin tutkimisesta kyseisessä määräyksessä esitettyä arviointia kiireellisyyden puuttumisesta väitetyn aineettoman vahingon osalta, on fumus boni jurisin tarkastelu ja intressien vertailu tuon määräyksen 42 kohdassa tarpeetonta.

64 Koska tässä tilanteessa fumus boni jurisia koskevissa valituksen valitusperusteissa ei aseteta kyseenalaiseksi sitä tosiasiaa, etteivät haetut toimenpiteet ole kiireellisiä, ne eivät voi johtaa valituksenalaisen määräyksen edes osittaiseen kumoamiseen (em. asia SCK ja FNK v. komissio, määräyksen 31 kohta ja asia C-248/97 P(R), Chaves Fonseca Ferrão v. sisämarkkinoilla toimiva yhdenmukaistamisvirasto, määräys 10.9.1997, Kok. 1997, s. I-4729, 18 kohta). Näitä valitusperusteita ei siis ole tarpeen tutkia.

65 On kuitenkin lisättävä, kuten sitä paitsi valituksenalaisen määräyksen 35 kohdasta nimenomaisesti ilmenee, että toisin kuin valittaja väittää, ei välitoimista päättäneen tuomioistuimen ensi arviolta tekemällä tai tästä määräyksestä ilmenevällä arvioinnilla ratkaista pääasiaa.

66 Kaiken edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

67 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan yhteisöjen tuomioistuin päättää oikeudenkäyntikuluista siinä tapauksessa, että valitus on perusteeton. Lisäksi saman työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on tätä vaatinut.

68 Koska komissio ei ole vaatinut, että valittaja määrätään korvaamaan sille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, kukin asianosainen vastaa omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Asianosaiset vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Annettiin Luxemburgissa 25 päivänä maaliskuuta 1999.

R. Grass — kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias — presidentti